

Sygn. akt: I C 982/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tucholi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jankowska
Protokolant:	stażysta Szymon Kamiński

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2015 r. w Tucholi na rozprawie

sprawy z powództwa **Urzędu Dozoru Technicznego z siedzibą w W.**

przeciwko K. M.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda Urzędu Dozoru Technicznego z siedzibą w W. kwotę 1183,00 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt trzy 00/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 591,50 złotych (pięćset dziewięćdziesiąt jeden 50/100 złotych)

od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 591,50 złotych (pięćset dziewięćdziesiąt jeden 50/100 złotych)

od dnia 3 marca 2014 r. do dnia zapłaty,

2) zasądza od pozwanej K. M. na rzecz powoda Urzędu Dozoru Technicznego z siedzibą w W. kwotę 47,00 zł (czterdzieści siedem 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód Urząd Dozoru Technicznego w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. M. kwoty 1.183, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot i dat dokładnie określonych w pozwie oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) – Usługi (...) w L. i jest użytkownikiem urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu. Dochodzone pozwem roszczenie stanowi opłaty za 2013 i 2014 rok należne Urzędowi Dozoru Technicznego. Z uwagi na brak zapłaty tych kwot przez pozwaną skierowano powództwo do Sądu.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 12 listopada 2014 r. uwzględnił powództwo w całości (k. 4v).

Pozwana od powyższego nakazu wniosła sprzeciw (k.5) domagając się oddalenia powództwa wskazując, iż roszczenie powoda jest bezzasadne, ponieważ od dnia 1 maja 2013 r. nie prowadzi działalności gospodarczej, a nie wiedziała o konieczności pisemnego wniosku o wyrejestrowanie urządzeń technicznych podlegających dozorowi.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowił z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tucholi (k. 8v).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powód podtrzymując swoje stanowisko w zakresie żądania pozwu wskazał (k. 26-27), iż w dacie wystawienia rachunków obciążających pozwaną opłatą z tytułu dozoru pozwana prowadziła działalność gospodarczą wykorzystując urządzenia wpisane do ewidencji urządzeń podlegających dozorowi technicznemu. Wskazane w rachunkach urządzenia posiadały ważne decyzje administracyjne zezwalające na ich eksploatację. Opłata za dozór technicznych jest naliczana w postaci ryczałtu i pobierana raz do roku. Dozór techniczny trwa od momentu wydania decyzji o zezwoleniu na eksploatację danego urządzenia do dnia wykreślenia tego urządzenia z ewidencji na wniosek użytkownika. Pozwana do 15 grudnia 2012 r. nie złożyła wniosku o wyrejestrowanie urządzeń technicznych z ewidencji, zaś pismo pozwanej z dnia 7 lutego 2013 r. zawierało jedynie informację o zaprzestaniu przez nią działalności gospodarczej, bez danych o zaprzestaniu korzystania z urządzeń technicznych. Wniosek taki został złożony przez pozwaną dopiero pismem z dnia 3 marca 2014 r. i na jego podstawie w dniu 7 marca 2014 r. została wydana decyzja administracyjna stwierdzająca wygaśnięcie decyzji zezwalających na eksploatację urządzeń technicznych o wskazanych numerach ewidencyjnych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13 lutego 2013 r. oraz z w dniu 31 stycznia 2014 r. powód wystawił rachunki obejmujące opłatę należną od pozwanej jako prowadzącej działalność gospodarczą z wykorzystaniem urządzeń technicznych podlegających dozorowi za rok 2013 i 2014. Pozwana prowadziła powyższą działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...) – Usługi (...) w L. do dnia 29 kwietnia 2013 r. Pismem z dnia 7 lutego 2013 r. pozwana poinformowała powoda o zaprzestaniu przez nią działalności gospodarczej, bez danych o zaprzestaniu korzystania z urządzeń technicznych. Wniosek o wyrejestrowanie urządzeń technicznych został złożony przez pozwaną pismem z dnia 3 marca 2014 r. i na jego podstawie w dniu 7 marca 2014 r. została wydana decyzja administracyjna stwierdzająca wygaśnięcie decyzji zezwalających na eksploatację urządzeń technicznych o wskazanych numerach ewidencyjnych.

Dowód: zaświadczenie o wpisie pozwanej do ewidencji działalności gospodarczej – k. 23, kopia pisma z dnia 7 lutego 2013 r. – k. 37, kopia wniosku pozwanej o wyrejestrowanie urządzeń – k. 38, kopie decyzji administracyjnych o wygaśnięciu decyzji zezwalających na eksploatację urządzeń technicznych – k. 39-41

Powód jest państwową osobą prawną, na którego ustawa o dozorcze technicznym nakłada obowiązek wykonywania określonych czynności w zakresie, m. in. nadzoru i kontroli przestrzegania przepisów o dozorcze technicznym, a także przepisów i zasad z zakresu bezpieczeństwa techniki, dotyczących urządzeń technicznych, wykonywania dozoru technicznego nad urządzeniami technicznymi w zakresie określonym ustawą, wydawania decyzji w sprawach wynikających z wykonywania dozoru technicznego (art. 37 ust. 1-3). W myśl zaś art. 5 ust. 1 ustawy o dozorcze technicznym, dozorcze technicznemu podlegają urządzenia techniczne w toku ich projektowania, wytwarzania, w tym wytwarzania materiałów i elementów, naprawy i modernizacji, obrotu oraz eksploatacji. Rada Ministrów określa zaś w drodze rozporządzenia rodzaje urządzeń technicznych podlegających dozorcze technicznemu, z wyłączeniem urządzeń technicznych w elektrowniach jądrowych, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpiecznego funkcjonowania tych urządzeń (art. 5 ust. 2).

Za czynności związane z wykonywaniem dozoru technicznego pobierane są opłaty (art. 34 ustawy o dozorcze technicznym). Wysokość należności za wykonywanie dozoru technicznego określają przepisy rozporządzeń Ministra Gospodarki. W dacie wystawiania rachunków przez powoda obowiązywał § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego, zgodnie z którym ustalana była opłata roczną z tytułu wykonywania dozoru technicznego nad urządzeniami technicznymi

podlegającymi dozorowi technicznemu, w wysokości określonej w pkt 1. załącznika do rozporządzenia. Opłatę roczną pobierało się w każdym roku od eksploatującego urządzenie techniczne znajdujące się w ewidencji jednostek dozoru technicznego, zaś wycofanie urządzenia technicznego z eksploatacji podlegało pisemnemu zgłoszeniu przez eksploatującego to urządzenie do właściwej jednostki dozoru technicznego w **terminie do dnia 15 grudnia poprzedzającego rok, za który pobierana będzie opłata roczna.**

W niniejszej sprawie pozwana nie zgłosiła wniosku o wyrejestrowanie urządzeń technicznych podlegających dozorowi do dnia 15 grudnia 2012 r. Uczyniła to dopiero pismem z dnia 3 marca 2014 r., co oznacza, że obciążenie pozwanej opłatami za rok 2013 i 2014 było uprawnione. Data zakończenia działalności gospodarczej przez pozwaną nie ma w tym zakresie znaczenia. Wobec powyższego w oparciu o art. 750 k.c. w zw. z art. 34 ustawy o dozorze technicznym i § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie wysokości opłat za czynności jednostek dozoru technicznego w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz art. 481 k.c. Sąd powództwo uwzględnił w całości (pkt. 1 wyroku).

O kosztach procesu (pkt. 2 wyroku) Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu, czyli koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony.